

Terezie Kovalová: Nejsem žádná ledová královna

19.10.2023

Violoncellistka Terezie Kovalová si s námi povídala o vztahu k Praze 3, kde žije, ale taky o psychologii a vlastní zranitelnosti. V listopadu zahraje v Atriu.

V říjnu budete koncertovat na Žižkově. Na co se můžeme těšit?

Vystoupím se členy sdružení Bariel & TMA, se kterými jsem se seznámila na sociální síti. Dlouho jsme se neznali osobně, jen jsme si posílali hudbu a to mezi námi vytvořilo krásný vztah. Na koncert se moc těším. Půjde o techno. Pro mě je to jeden z posledních žánrů, který jsem ještě nezkusila, a hodně se tím bavím.

Jaké byly vaše hudební začátky?

Hrát na klavír jsem začala v pěti letech spolu se zpěvem. Když mi bylo sedm, zjistili, že jsem zřejmě přečtený levák, a tak mě dali na violoncello, kde je levá dominantní. Tehdy mě to chytlo. Během roku jsem vyhrála svou první celostátní soutěž Prague Junior Note.

Bavilo vás to stejně na konzervatoři?

Myslela jsem si, že budu mezi svými, ale docházelo tam ke třenicím. Nebyla jsem úplně populární studentka, a to z více důvodů. Například jsem ve třinácti letech vyhrála konkurz na hraní s filharmonií, což pro mé spolužáky byla meta spojená spíš se završením studia. V šestnácti jsem navíc vystupovala s Vladivojnou La Chia a to už byl úplný úkrok. Takže spolužáci mě moc vlídně nepřijali.

Hudební nadání jste zdělila po někom z rodiny?

Ano, babička byla operní pěvkyně a dodnes učí, maminka je klavíristka a klarinetistka. Táta pracuje sice jako zubař, má ale spisovatelské nadání. Děda byl režisér a spoluzakládal Divadlo Petra Bezruče, druhá babička byla herečka. Když se v Ostravě řeklo jméno Koval, tak se hned vědělo.

Vystupujete spíš doma, nebo v zahraničí?

Před kovidem jsem hodně jezdila do ciziny, hlavně s hudební show Vivaldianno, kterou teď hrajeme v divadle Hybernia. Výhledově bych ráda prorazila coby sólistka, a to nejen v zahraničí.

Věnujete se taky modelingu. Jak jste se k němu dostala?

Módu a to, jak se vyvíjí, sleduju dlouhodobě. Je to takový můj malý koníček. Pokud se mi díky modelingu podaří zůstat blízko módy i v budoucnu, budu ráda. Rozhodně to ale není nic, na co bych tlačila. Moje kariéra modelky se ostatně rozjela až potom, co začala svítit moje hudební hvězda.

Jako zásadní inspirační zdroj zmiňujete setkání s mystikem, režisérem a filozofem Alejandrem Jodorowskym.

Vydala jsem se za ním do Paříže. Do té doby jsem ho znala jako komiksového tvůrce, pak se mi ale dostala

do rukou jeho kniha Psychomagie. Setkání s ním bylo výjimečné. Víc si o tom budete moct přečíst v knize, kterou píšu.

Co vám to setkání dalo?

Zjistila jsem, že je možné udělat daleko víc věcí, než se domníváme. V té době už třetí rok běželo natáčení mé sólové desky, kterou brzdilo období kovidu, což pro mě bylo období temna. Táhlo se to, s producentem jsme se viděli málokdy a do toho se začalo rozpadat mé manželství. Přišlo vyhoření a já si uvědomila, že způsob, jak žiju, není udržitelný. Navíc jsem potřebovala překonat svůj kreativní blok. Nevěřila jsem si a hodně se tím brzdila. Musela jsem proto zjistit, co si smím dovolit. Člověk může všechno, když tomu dá potřebnou energii. Díky Jodorowskému jsem si uvědomila, že jsem renesanční člověk.

Četla jsem, že chodíte na psychedelické seance.

Ano, jde o asistovanou terapii za pomoci psychedelických látek. U nás je legální ketaminem řízená terapie. Na sezeních jsem se naučila nebo spíš do hloubky pochopila, že na věcech, které můžu ovlivnit, mám pracovat a ty, na které vliv nemám, přijmu, aniž bych se jimi nechala rozhodit. Tenhle typ látek vyvolává samozřejmě silnou reakci. Velkou roli při tom hraje strach z neznáma, třeba ze smrti.

Jak vám terapie pomáhá?

Já jsem byla v pubertě hodně zmítaná city, dokonce jsem utekla z domu. Hudba byla pro mě už tehdy lékem, v posledních letech mi ale došlo, že musím svoje problémy řešit jinak. Je třeba si uvědomit, že ve zranitelnosti a v tom, jak ji sdílím, je moje síla. Společnost se mylně domnívá, že když se člověk otevře, ukáže své traumatizované já, a to že je špatně. Přitom je to velká síla. Když jste sžiti se vším dobrým i špatným, co v sobě nosíte, nikdo vám už nemůže ublížit.

Zkoušíte taky meditovat?

Ano, to je další cesta. Nejdřív jsem meditovala minutu denně, pak postupně přidávala další. Je důležité sledovat, jak se při tom člověk cítí. Pro mě je nutné mít propojené tělo a mysl. Když mi je blbě psychicky, pomáhá mi vědomí, že na sebe nekašlu, že sportuju a dobře jím. Dřív jsem dělala jógu, teď jsem začala pořádně běhat a jezdit na kole. Vykašlala jsem se na to, že si jako violoncellistka můžu ublížit.

Kam chodíte běhat?

Buď chodím na pás, nebo s přítelem na Parukářku. Tam máme svou trasu. Když jsme na chalupě, běháme v lese.

Jak dlouho žijete na Trojce?

Vrátila jsem se sem po dvanácti letech. Předtím jsem bydlela na Vinohradské u náměstí Jiřího z Poděbrad, teď žiju v Lucemburské. Pro mě je to návrat k tomu, jak jsem tady začínala. Je mi tu moc dobře, tuhle část Vinohrad jsem měla vždycky moc ráda. Připomíná mi rodnou Ostravu, kde je taky hodně zeleně. Některé části Prahy takové nejsou, ale tady jsou všechny ulice lemované stromy. A pak ty parky — Parukářka a Vítkov. Mám tu pocit sousedskosti, protože na procházkách s pejskem se pravidelně potkávám s ostatními pejskaři.

Jaká další místa máte ráda?

Třeba čínskou restauraci Chi Xiao Mian vedle Antonínova pekařství. Chodím tam jednou týdně. Taky miluju cukrárnu Sugar MaMa, kde si kupuju pistáciový větrník. Občas si ráda chodím sednout na Žižkovo náměstí. Nejradši bývám ale doma, vlastně jsem spíš asociální typ. Protože ráda vařím, zvu si lidi k sobě.

Proč máte na sobě náhrdelník se jménem Zinka?

Tak se bude jmenovat moje sólová deska. Je to zkratka od Terezinky. Kdysi mi tak začal říkat můj kamarád a já si uvědomila, jak je to něžné a jak jsem zranitelná. Bavili jsme se spolu o hlubokých věcech, takže mě opravdu poznal a ví, že nejsem žádná ledová královna.